

ובהילוך מתנוגד ניגשה אל החבורה, ביקשה מאחד הגברים סיגריה. כעבור כמה דקות יש- בה כבר ליד שולחנו ושיחתם קלחה בערות. קלרה ביקשה מאורחה כי יעזור לה לעשות עיסוי בשוקיה והגבר החליק באדישות את רגלה עטופת גרב הקריסטל.

„רוצה משהו?“ שאל. „לא, תודה!“ „אין דבר, תשתי!“ הוא קרא למלצר. לי שולחן הנוגש בקבוקים גדולים ושתי כוסיות קטנות. הכוסות היו צריכות להכיל, לפי בק- שת האורח, ברנדי עבור המארחת, אך לאמי- תו של דבר הכילו מים טהורים בלבד. את כמות הברנדי שעבורו משלם הימאי היא מקבלת למחרת היום מהמלצר ומוכרת אותו

הגיא, או את הנערה הקורצת מגבוה על נצרת. הודיע משרד התחבורה: הוא עומד לצאת למסע ביעור שלטים, ישאיר על עמדם רק מראי-מקומות ומציני מקומות היסטור- ריים, לתועלתם של מטיילים ותיירים ה- בקיאים בטיבו של מפעל הפיס יותר מאשר בדיעת הארץ.

הנהג האמיץ

לאוטובוס הנוסע מתל-אביב לבני-ברק נכ- נס נוסע וביקש להגיע עד תחנת עליה. הנהג, שחשד בכנות כוונותיו המוצרות של הנוסע שם עליו עינו, סקד עליו לרדת בהגיע המכו- נית למקום המיועד, והנוסע לא גילה כל ג- סיה לקחם מכסאו.

שלט בכביש ירושלים גרבי נילון בשער הגיא

מיו. קלרה החזיקה בידה את עניבתו של מאר- חה ושיחקה בה. בעל בית הקפה שיפסף את ידיו בנחת ל- מראה כמות הברנדי המוזמנת על-ידי אורחה של קלרה. הוא ידע שקלרה משמשת מכשיר מצויין לסחיטת כספי לקוחותיו. חברותיה למקצוע הסתכלו בה בקנאה. הן לא היו מצליחות כמות. שנים רבות עברו מ- אז היו צעירות. הן ניסו לחייך אל היושבים בקפה. נתקלו בפרצופים אטומים. הגבר שעמו ירבה קלרה סיים את שתייתו וקם. קלרה קמה גם היא וניגשה אל הקולב ליטול את מעיליה. הגבר המתין לה עד ש- שילבה זרועה בזרועו ושניהם יצאו החוצה. לפני צאתה היפנתה קלרה את ראשה לאחור, לא שכתה לומר למכירה: „שלום ולהתראות מחר בערב.“

הווי

מי אגר שהוא שחור

בתל-אביב התנפל נהג מוגית על אדם שקרא לעומתו „שחור“, הכה אותו מכות נאמנות, נרצע רק אחרי שהוסבר לו שהאיש התכוון במלה זאת למחיר המופרז.

ססם הארזים

בתל-אביב הציג בית-מסחר לשטיחים את סחורתו במחירים מתחת לקרן, מפאת חוסר מקום איכסון, קיבל הצעה מאת לקוח נדיב, לאכסן בביתו את השטיחים, חנם אין כסף.

כוונות טובות

בירושלים טען חייל רוק, לאחר שנתבע למשפט על קבלת משכורת כנושי, כי היה בדעתו להינשא והדבר אף הובסח לו על- ידי שוכן.

הארץ

השכר לא הועבר על ידי משרד הבודה ומשרד החקלאות (דבר). מרכזי וינריב, גבעתיים ואנו כלל לא שמענו שהוקם משרד לאינפורמציה!! תיאסרון דו-דה-מי... מציג את... הרר ונת צהמרי (מודעה בעל השמרת). רענן גלילי, בית-שאן אשתו של שמעון צהמרא? משלחת אפגניסטן המנה 0 ספורטאים (ספורט ישראל). א. ויכמן, רמת-גן לא שוים כלום!

ניס את האוטובוס על יושביו. אלמלא הירדן. היה זה בורטון מוסט, המהנדס הראשי של החברה הלאומית. להג- דטה, המתכננת לסיים את תפירת התעלה החדשה שתורים את מי ים-המלח למפעלי חברת-האשג הרחוקים 6 קילומטר מן ה- חוף. היה לו במה להתפאר: לא זו בלבד שחברתו ביצעה את העבודה, אלא שאף זכ- תה בה למרות התחרותה של סולל בונה, שהצעתה היתה יקרה יותר ב-17%.

בורטון מוסט בא ארצה לראשונה בימי מלחמת העצמאות. בתום המלחמה חזר לעיר מולדתו, לוס-אנג'לס, סר מפעם לפעם בהת- גבר געגועיו למשרדי הקונסוליה הישראלית, לשמרו על הנעשה בארץ. את האינפורמציה סיפקה לו מזכירה צעירה, דליה, שהחליטה עם תום תקופת שהותה בקונסוליה לקחת עמה את בורטון כבעל, והשנים חזרו ארצה והשתקפו בתל-אביב.

„היינו יכולים כבר לסיים את העבודה, אילמלי נסעו כמה מעובדינו בזמנו לקחת חלק במפעל הירדן“, הסביר סול שולמן, ידיו הקרוב של בורט מימי שרותם המ- שותף בחיל-הים והמנהל הכללי של החב- רה.

לא היה זה העיכוב היחיד. הגשמים הק- ושים שחפו את האדמה המלוחה, הרסו חלקים של התעלה. למרות זאת, מתקרבת העבודה לסיימה. אם הכל ילך כשורה, ירצו בקרוב הסיים הלבנוניים של ים המוות אל המפעל ומוסט ושולמן יאירו את חפציהם, יעברו ל- מקום עבודה חדש. מיפעל האשלג, המשתמש עתה בחומר הגלם שנשאר בכריכות האידוי עוד מלפני מלחמת העצמאות, יוכל להתחיל בייצוא מלא. המועד המשוער למאורע המי- אושר: אפריל, 1954.

תחבורה

החירק השמני

גשם שוטף ירד סביבה, אך הנערה הצעיר- רה והחייכנית, הלבושה במעיל ספורטיבי, לא שמה לב, חשפה טור לבן של שיניים מחייכות, מול מקור של בטחון ואושר: צמיג חדש, עגלגל ומבהיק. קצת הלאה היו החיים יפים לא פחות. בקבוק כרסני קרץ לנהגים העוברים, המינין אותם לפוש על כוס בירה מתוצרת תנחיה.

יוסף פרנקל, מהנדס התעבורה היה עליו פחות. חיוכיה של נערת הצמיגים היו, לדע- תה, עלולים לפתות את הנהג האלמוני לא רק לרכוש צמיגים מתוצרת זו או אחרת, אלא גם לכוון את ההגה, מבלי להשגיח, לתוך המצנן של המכונית הבאה ממול. ה- מצב גובל בהפקרות, התמרמר „כל בעל מספרה או בית מאכל לחיקון גרבי נילון חוקע את שלטיו בכל רחבי הארץ.“

מהנדסים פול שזימן (ימין) ובורטון מוסט מזכירה צעירה בקונסוליה

בעולם כולה, הסביר, קיימת נטייה לסלק את השלטים שתפקידם לתפוס את תשומת- לבם של הנהגים דווקא בשעה בה הוא חיי- בת להיות תפוסה רק בעניין אחד ויחיד: בהיגה והיירה. אפילו באמריקה, הארץ ה- קלאסית של הפירסומת על כל דבר בכל צורה ובכל מקום, החלו להגביל את ה- שלטים הללו. גם הוועדה למניעת תאונות של האומות המאוחדות הוציאה תקנות ה- מגביל את השימוש בשלטי כביש. בשבוע שעבר ניצחה דעתו של פרנקל את ייצר ההתפרסמות של גרבי הנילון בשער-

גורדון, מורה לרכיבה, שחזר זה עתה מבית- המשפט המחוזי, בו התבררה תביעתו נגד הרוסא הוטרניארי ישראל קלמן. התביעה נסבה על מאורע עגום ביותר: מותו של בחיר סוסיו של גורדון, גיאבר. כמו כלב, אצילותו של גיאבר כלטה כבר ממראהו החיצוני: הוא היה גבוה, א- פור ומוכתם בנקודות לבנות. רגליו היו דקות וישרות כמו מיתרים, עיניו גדולות ושחורות, מפיקות הבנה.

גיאבר נולד בעבר הירדן, גודל על ידי מסכאל אולם פחה, מגדל סוסים נודע, ממנו קנה אותו גורדון בשנת 1947 תמורת 300 לירות פלשתינאיות. „היו לי הרבה סוסים, אך סוס בנה לא היה לי אף פעם וגם לא יהיה“, נאח גורדון. „הוא היה כמו כלב חב, רק לדבר לא ידע. הוא אחרי ממש כלב ואהב ללקק אותי בשפתיו הרכות מקטיפה. מעולם לא הרמתי עליו שוט. רק מלים. מלים עדינות.“

פוסות בשעת קרב. עם פרוץ מלח- מת העצמאות התמנה גורדון מפקד בית- הספר של חיל הפרשים, מסר את כל סוסיו האחרים לרשות הצבא. גיאבר היה היחיד שנשאר ברשותו. אולם כשנערך קורס נרוכז של סמלים וחטרו סוסים מאומנים במספר מספיק, ביקש מרק פלביץ, מפקד היחידה ומי שהיה סגן-אלוף בחיל הפרשים הרוסי, לשאול את גיאבר לזמן קצר.

גורדון הסכים. התנה תנאי אחד: למרות שבצבא נהוג לסרס את הסוסים, למנוע על ידי כך את התעניינותם האמשרית בסוסות בשעת קרב, ישאר גיאבר בלתי-מסורס, יוח- זר אליו בריא ושלם עם תום הקורס.

„פלביץ הסכים לכך“, סיפר גורדון, „אך לעומת זאת לא שררה ידידות ביני לבין קלמן. נגד פקודתו המסורשת של פלביץ הוציא את הסוס בלילה מהבסיס, סרס אותו ללא כל הכנה מוקדמת: למרות שיש להר- עיב סוס זמן ממושך לפני הניתוח, הואל- גיאבר בחצות.“

זמן קצר אחרי הניתוח מת הסוס משי- תוק.

גורדון הזדרו להגיש תביעת פיצויים בסך 500 ל"י. אולם משפט הסוס נסחב מ-1948 עד היום, כאשר מחיר סוס רגיל הגיע כבר ל-600 ל"י, ואילו סוס אציל אין להשיג אפילו בסכום כפול. „אבל זה לא עניין של כסף“, אמר גורדון. „זה עניין של צדק. גיאבר היה כמותו רק בן חמש. זה כאילו לרצוח אדם בן 20 שנה.“

פיתוח

אחד גרביים

האוטובוס המפואר אשר הגיע למחנה ה-